

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 102.427 van 8 januari 2002
in de zaak A. 61.283/XII-610.**

In zake : Pierre NOTAERT,
die woonplaats kiest bij
advocaat J. THIEBAUT,
kantoor houdende te HALLE,
Bergensesteenweg 54

tegen :

de stad HALLE.

DE RAAD VAN STATE, XIIe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat Pierre NOTAERT op 9 december 1994 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van 1 september 1994 van de gemeenteraad van Halle om hem niet te benoemen als politieagent en hem af te danken;

Gezien de memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgesteld door eerste auditeur F. DE BUEL;

Gelet op de beschikking van 9 juli 1997 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien de laatste memorie van de verwerende partij;

Gelet op de beschikking van 26 september 2001 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 23 oktober 2001;

Gehoord het verslag van staatsraad J. LUST;

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. CROONEN, die loco advocaat J. NOLMANS verschijnt voor verzoeker, en van advocaat J. UYTTERSROT, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd F. DE BUEL;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat de gemeenteraad van Halle op 24 juni 1993 verzoeker benoemt tot stagedoend politieagent met ingang van 1 juli 1993; dat op overeenkomstig advies van de korpschef, de gemeenteraad op 31 maart 1994 beslist de stageperiode vanaf 1 januari 1994 te verlengen met zes maanden; dat op 10 augustus 1994 de korpschef ongunstig adviseert over de benoeming van verzoeker; dat, na verzoeker te hebben gehoord, de gemeenteraad hem op 1 september 1994 niet vast benoemt en hem ontslaat;

Overwegende dat verwerende partij in de memorie van antwoord en de laatste memorie de vordering onontvankelijk noemt bij gebrek aan duidelijke middelen;

Overwegende dat onder een middel dient te worden verstaan de voldoende duidelijke omschrijving van een overtreden rechtsregel en van de manier waarop die regel door de bestreden beslissing geschonden wordt; dat verzoeker onder punt 2.2 van het verzoekschrift tegen de bestreden beslissing zes onregelmatigheden aanvoert; dat, zoals hierna blijkt, tenminste drie ervan een geschonden rechtsregel aanwijzen en de schending toelichten, kort maar begrijpelijk; dat het verzoekschrift wel degelijk middelen bevat; dat de exceptie ongegrond is;

Overwegende dat verzoeker in een tweede, derde en vierde middel aanvoert dat de aangevochten beslissing op “onrechtmatige grond” berust en met “miskenning van de rechten van verdediging” is getroffen; dat hij toelicht dat de beslissing “alleenlijk, minstens hoofdzakelijk gesteund wordt op het kaduke advies van de korpschef”, dat hij “niet op konkrete wijze weet welke feiten tegen hem aangevoerd werden/worden” zodat hij geen enkel tegenbewijs kon leveren, en dat de overheid ten onrechte het beroepsgeheim inroept “om zich te ontdoen van de motiveringsplicht, minstens van de plicht om concreet te zijn”;

Overwegende dat verwerende partij in de memorie van antwoord repliceert dat er geen reden is om aan te nemen dat de adviezen van de korpschef

onjuist, onvolledig of een verdraaide weergave van de werkelijkheid zouden zijn, dat verzoeker in zijn “commentaren” op het advies van 12 augustus 1994 de tegen hem ingebrachte argumenten eerst tegensprekt om ze daarna telkens minstens gedeeltelijk toe te geven, dat de gemeenteraad niet alleen rekening hield met het advies van de korpschef, maar ook met de grieven van verzoeker, dat de argumenten van de korpschef blijkbaar toch in die mate concreet waren dat verzoeker er zich in zijn commentaren duidelijk tegen kon verweren, dat het een politiecommissaris verboden is gebruik te maken van inlichtingen die hij bekomen heeft in de uitoefening van zijn opdrachten van gerechtelijke politie en dat de verwerende partij dus met recht en reden het beroepsgeheim inriep;

Overwegende dat verwerende partij in de laatste memorie nog betoogt dat zij haar beslissing grondde op het negatieve advies van de korpsoverste “waarvan de onjuistheid tot op heden nog steeds niet is aangetoond”, dat de gemeenteraad verzoekers opmerkingen tijdens het verhoor in overweging nam, maar vaststelde dat geenszins werd bewezen dat het advies een onjuist en verdraaid beeld van de realiteit geeft, dat het de gemeenteraad niet toekwam om na te gaan of verzoeker al dan niet op een positieve manier was begeleid, dat de stad hoe dan ook kon beslissen niet het risico te nemen verzoeker te benoemen, dat verzoeker geen enkel relevant element bijbracht dat de beoordeling van de korpsoverste ook maar enigszins kon ontkrachten, dat in die omstandigheden het advies van de korpsoverste voldoende aantoonde dat verzoeker minstens een geringe graad van ongeschiktheid vertoonde, zodat het niet wenselijk was hem te benoemen;

Overwegende dat de bestreden beslissing uitsluitend berust op het advies van 10 augustus 1994 van de korpschef; dat luidens dit advies verzoeker niet in gunstige zin is geëvolueerd, spijs de maatregelen om hem op een positieve manier te begeleiden en te verbeteren; dat verzoeker wordt verweten geen goede raadgevingen aan te nemen, passief te zijn, gebrek aan initiatief te vertonen, te zoeken naar opdrachten zonder risico's en traag te werken;

Overwegende dat tijdens het verhoor van verzoeker de rode draad doorheen zijn verweer de afwezigheid is van concrete en controleerbare gegevens, waardoor het advies van de korpschef als “kaduuk” moet worden beschouwd; dat bij dit verhoor verzoeker bovendien uitdrukkelijk betwist dat er tijdens de stage maatregelen zijn genomen om hem te begeleiden en doet gelden dat als zijn diensten

dan zo “abominabel slecht” waren, er toch wel rapporten of verslagen tegen hem zouden zijn opgesteld, wat niet gebeurd is;

Overwegende dat de gemeenteraad het verweer in de bestreden beslissing ter zijde schuift, niet omdat verzoeker de feiten in zijn commentaren bij het advies -althans volgens de memorie van antwoord- gedeeltelijk zou hebben toegegeven, maar uitsluitend op grond van de volgende motieven :

“Overwegende dat er geen enkel bewijs is dat dit advies onvolledig, onjuist en een verdraaide weergave van de werkelijkheid is;

Overwegende dat de afwezigheid van rapporten geen bewijs is dat er geen feiten zijn aangezien het niet steeds mogelijk is concrete feiten te vermelden gezien het beroepsgeheim en het geheim van gerechtelijke opdrachten;

Overwegende dat dient aangenomen te worden dat het advies van de korpschef geldig is tot bewijs van het tegendeel”;

Overwegende dat de verwerende partij kennelijk niet betwist dat er rapporten noch concrete feiten zijn ter ondersteuning van het advies; dat dit van aard is de feitelijke grondslag van het advies en dus ook van de bestreden beslissing onzeker te maken; dat de verwerende partij wel meent dat aangezien het niet mogelijk is de precieze feitelijke grondslag van haar beslissing aan te tonen, deze dan maar geacht moet worden voorhanden te zijn totdat verzoeker het tegendeel heeft bewezen; dat deze zienswijze een omkering inhoudt van de regelen van de bewijsvoering en er principieel onverenigbaar mee is;

Overwegende bovendien dat er grond is om de feitelijke juistheid te betwifelen van de redenen die verwerende partij voor het gebrek aan rapporten en concrete feiten aanvoert; dat het immers volkomen onduidelijk is waarop verwerende partij zich steunt om te veronderstellen dat de tekortkomingen die verzoeker verweten worden onder “het beroepsgeheim en het geheim van gerechtelijke opdrachten” zouden vallen; dat het advies van de korpschef ter zake geen informatie bevat; dat de gemeenteraad hem naar aanleiding van het verhoor van verzoeker daarover ook niet om verduidelijking heeft gevraagd;

Overwegende dat in de gegeven omstandigheden de verwerende partij niet geacht kan worden rechtmatig tot haar voorstelling betreffende de feitelijke grond van haar beslissing te zijn gekomen; dat bijgevolg moet worden aangenomen dat het de beslissing aan de rechtens vereiste grondslag ontbreekt; dat de besproken middelen tenminste in zoverre gegrond zijn,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Vernietigd wordt de beslissing van 1 september 1994 van de gemeenteraad van Halle om Pierre NOTAERT niet te benoemen als politieagent en hem af te danken.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 99,16 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op acht januari 2002, door de XIIe kamer, die was samengesteld uit :

de HH.	D. VERBIEST,	kamervoorzitter,
	J. LUST,	staatsraad,
	G. VAN HAEGENDOREN,	staatsraad,
Mevr.	S. DOMS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. DOMS.

D. VERBIEST.